

NR. 11. OPZEGGING VAN DE TOELATINGSOVEREENKOMST WEGENS VERSTOORDE VERHOUDINGEN

De vorderingen van de eiser tot vernietiging van de opzegging van de toelatingsovereenkomst, tot overname van de goodwill en tot betaling van schadevergoeding worden afgewezen, nu gebleken is van verstoorde verhoudingen, het ziekenhuis bereid is de goodwill over te nemen en een bedrag van f 50.000,- te betalen.

Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen

(**mr C.J. van Zeben, voorzitter, mevrouw drs D.M. Janse van Mantgem, mr D.A.C. Slump, mr E.Ph.R. Sutorius en dr P.D.J. Vegt, leden, met bijstand van mevrouw mr M.E. Biezenaar, griffier**)

21 juni 1999

Bindend advies (99-02) in de zaak van:

A,
wonende te Z,
eiser,
gemachtigde: mr H.P. Utermark/mr R.M. Hermans,

tegen:

de stichting B,
gevestigd te Y,
verweerster,
gemachtigde: mr P.A.M. Witteveen.

1. De procesgang

1.1. Eiser heeft bij memorie van eis gevorderd:

primair:
dat het Scheidsgerecht bij bindend advies de opzegging van de toelatingsovereenkomst door verweerster aan eiser zal vernietigen, althans nietig verklaren, althans te beslissen dat deze opzegging geen effect sorteert;

subsidiair:
dat het Scheidsgerecht bij bindend advies zal bepalen dat verweerster gehouden is om eisers

goodwill over te nemen zulks conform de richtlijnen van de Orde van Medische Specialisten alsmede om aan eiser ter zake van schadevergoeding te betalen de somma van f 4.000.000,- (vier miljoen gulden), althans een door het Scheidsgerecht in goede justitie te bepalen bedrag;

een en ander met veroordeling van verweerster in de kosten van dit geding, waaronder een bijdrage in de kosten van juridische bijstand van eiser.

1.2. Verweerster heeft bij memorie van antwoord geconcludeerd dat het Scheidsgerecht bij bindend advies:

(a) het beroep van eiser, zowel in zijn primaire als in zijn subsidiaire onderdeel, ongegrond zal verklaren onder afwijzing van alle door hem middels dit beroep ingestelde vorderingen;

(b) voor recht zal verklaren dat het besluit van 29 december 1998 tot opzegging van de toelatingsovereenkomst rechtsgeldig is en het daarmee beoogde effect heeft gesorteerd;

(c) eiser zal veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen de kosten van juridische bijstand van verweerster.

1.3. De mondelinge behandeling heeft plaats gevonden op 25 mei 1999 te Utrecht. Eiser is daar verschenen, bijgestaan door mr R.M. Hermans. Verweerster werd vertegenwoordigd door drs C, lid van de Raad van Bestuur, terwijl voor verweerster tevens aanwezig waren D, voorzitter Medische Stafvereniging (MSV), E, secretaris MSV en F, kinderarts en medisch

coördinator zorgcluster algemeen, bijgestaan door de gemachtigde van verweerster.

2. *Samenvatting van het geschil*

2.1. Eiser is met ingang van 13 maart 1985 als vrouwenarts toegelaten tot de door verweerster geëxploiteerde ziekenhuizen te Y en X. Van eiser werd verwacht dat hij in hoofdzaak werkzaam zou zijn in het ziekenhuis te X. Eiser is sinds zijn toelating een groot deel van de week in X werkzaam geweest, waar hij het specialisme gynaecologie in volle omvang heeft beoefend. Eiser is lid van de maatschap gynaecologie die thans uit drie maten bestaat. Naast eiser zijn dat G en H, hierna respectievelijk aan te duiden als G en H.

2.2. Bij brief van 15 september 1998 deelt verweerster eiser mee dat zij voornemens is de toelatingsovereenkomst met hem te beëindigen wegens redenen van zodanig ernstige aard dat redelijkerwijs van haar niet gevergd kan worden eiser nog langer tot het ziekenhuis toe te laten. Zij acht de voorwaarden voor levering van verantwoorde zorg niet meer aanwezig en is van oordeel dat de situatie die tot die beëindiging noodzaakt volledig althans in doorslaggevende mate aan eiser is te wijten. Aan het slot van die brief geeft verweerster een samenvatting van de redenen die tot dat voornemen hebben geleid:

(a) De Medische Stafvereniging kan niet meer instaan voor eisers aandeel in de patiëntenzorg en voor de steun van de medische staf. Tussen eiser en de overige specialisten is een zodanige verhouding ontstaan dat de geregelde gang van zaken en daarmee de patiëntenzorg niet langer zijn gewaarborgd. Er is een vertrouwensbreuk ontstaan met onwerkbaar verhoudingen.

(b) De relaties binnen de maatschap gynaecologie zijn naar het oordeel van het MSV-bestuur ernstig en onoplosbaar verstoord. Er is een vertrouwensbreuk tussen eiser en zijn maat G. Laatstgenoemde geniet wel het vertrouwen van de medische staf.

(c) De ad hoc ingestelde stafcommissie – die

op 22 april 1998 opdracht kreeg onderzoek te doen naar de mogelijkheden om het conflict tussen eiser en de kinderartsen zo snel mogelijk op te lossen – concludeerde dat het conflict tussen eiser en de kinderartsen volledig aan eiser is te wijten en dat dit conflict volgens het MSV-bestuur als onoplosbaar moet worden beschouwd.

(d) De ernstige verstoorde verhouding zoals verwoord in de brief van de DHV (Districts Huisartsen Vereniging) van 9 juli 1998.

(e) De maatschap verloskundigen te Y is van mening dat eiser zich niet aan de afspraken houdt en verwijst daarom naar hem geen patiënten meer door.

(f) Ondanks aanmaningen van de Inspectie voor de Volksgezondheid en de visitatiecommissie en de schriftelijke waarschuwing van de Raad van Bestuur van 29 mei 1998 houdt eiser zich niet aan de binnen de beroepsgroep geldende protocollen en op schrift gestelde (werk)afspraken.

Nadat eiser bij brief van 26 oktober 1998 uitvoerig heeft gereageerd op de brief van 15 september en partijen op 4 december 1998 in een hoorzitting – waar de voorzitter en een lid van de Raad van Bestuur, de voorzitter van de MSV, eiser en zijn raadsman en de raadsman van verweerster aanwezig waren – de wederzijdse standpunten nader uiteen hebben gezet, heeft verweerster eiser bij brief van 29 december 1998 in kennis gesteld van haar besluit de toelatingsovereenkomst met hem op te zeggen met ingang van 1 juli 1999.

In de brief van 29 december merkt verweerster op dat zij bij de maten G en H heeft gesondeerd of bemiddeling, begeleiding, mediation een oplossing zou zijn voor de problemen in de maatschap. Maat H stelt zich op het standpunt dat hij niet bij een dergelijke poging betrokken zou moeten worden. Hij wenst zich kennelijk buiten de problematiek te plaatsen. Overigens heeft deze maat wel de ernst en de onoplosbaarheid van de problematiek (her-)bevestigd. Daarbij heeft hij o.a. verwezen naar de opstel-

ling van eiser in een recent conflict tussen de maatschap en de Zorgverzekeraar I-groep. Maat G heeft meegedeeld geen heil te verwachten van een hernieuwde poging tot een structurele oplossing van de problemen. In een brief van 17 december heeft hij dat nog eens bevestigd.

Verweerster stelt in de brief vast dat eiser niet, 'althans niet overtuigend, heeft kunnen weerspreken (laat staan weerleggen) dat de aanhoudende, en zich over een lange(re) periode uitstrekkende samenwerkingsproblematiek met diverse geledingen met wie u – uit functioneel oogpunt – nu eenmaal moet samenwerken, zoals kinderartsen, huisartsen, verloskundigen heeft geleid tot een structureel verstoorde verhouding en – daarmee gepaard gaande – een absolute impasse.' Vervolgens merkt verweerster op dat zij het van grote betekenis acht 'dat u geen enkele steun meer heeft vanuit de Medische Staf nadat deze aanvankelijk – hoewel u zich nooit als lid heeft willen aansluiten – u en uw compagnons 'full support' heeft gegeven maar '... de handen er van heeft afgetrokken' op gronden die nog eens nadrukkelijk door de voorzitter van de Medische Staf uiteengezet zijn in onze bespreking van 4 december jl.' 'Wij hebben tenslotte in ons intern beraad het uitvoerig dossier dat zich heeft gevormd sinds (tenminste) begin negentiger jaren nog eens de revue laten passeren. Dat dossier is u bekend uit de talloze confrontaties die zich in de loop der jaren hebben voorgedaan en het divers overleg dat in verband daarmee heeft plaatsgehad. Korthedshalve wordt naar dat – u bekende – dossier verwezen. De rode draad is toch – wij kunnen het niet anders en korter samenvatten – dat u, door uw toedoen resp. door uw onvermogen op constructieve wijze uw bijdrage te leveren aan de oplossing van een samenwerkingsproblematiek die zich aldoor rond uw persoon ontwikkelt en voortduurt – in een zodanige (geïsoleerde) positie, waar de Inspecteur voor de Volksgezondheid u in zijn brief van 24 januari 1996 al voor gewaarschuwd heeft, bent terechtgekomen dat – redelijkerwijs gesproken – er thans geen andere oplossing meer mogelijk is dan een besluit als in de aanhef vermeld.'

Aan het slot van de brief doet verweerster het aanbod eiser 'een uitkering te betalen tegen overdracht van uw zgn. goodwill, met dien verstande dat de voor de berekening daarvan relevante jaaromzetten zullen (moeten) worden gecorrigeerd indien en voorzover het onderzoek van de I-groep naar het declaratiegedrag van uw maatschap daartoe aanleiding geeft. Wij zijn voorts – volstrekt onverplicht – bereid u aanvullend een uitkering te verschaffen van f 50.000,- bruto bij vertrek met ingang van 1 juli 1999, (mogelijk mits overleg daartoe aanleiding geeft te verhogen met f 7.500,- voor elke kalendermaand dat u eerder vertrekt dan met ingang van 1 juli 1999).

3. Standpunt van eiser

Het standpunt van eiser kan als volgt zakelijk worden weergegeven.

Eiser heeft in de maatschap altijd uitstekend samengewerkt met de gynaecoloog H. Met de later tot de maatschap toegetrede G is moeilijk samen te werken.

Op 15 september 1997 deelde de Raad van Bestuur aan de gynaecologen mede dat besloten was om de verloskunde op de locatie X per 1 oktober 1997 te beëindigen. Eiser heeft tegen dit besluit, en met name de wijze van voorbereiding daarvan en de uiterst korte termijn waarop het zou moeten worden geëffectueerd, bezwaar gemaakt. Omdat ook van andere kanten verzet tegen dat besluit kwam, zag de Raad van Bestuur zich genoodzaakt haar besluit op te schorten en advies te vragen aan een externe onderzoekscommissie.

De Raad van Bestuur nam het eiser kwalijk dat hij tegen het besluit bezwaar had gemaakt. Na enige door de Raad van Bestuur gecreëerde problemen werd eiser opgeroepen voor een bespreking met de interim-manager op 23 maart 1998 om 'de steeds terugkerende problemen rond de perinatale zorg nogmaals serieus met elkaar te bespreken.' Hoewel de uitnodiging eindigde met de woorden: 'Rekenend op ieders positieve bijdrage om tot de zo nodige consensus te komen', werd eiser daags daarop

geschorst ten aanzien van zijn activiteiten bij het begeleiden van bevallingen. Vervolgens greep de Raad van Bestuur de afwezigheid van eiser aan om de verloskunde op de locatie X te beëindigen op de grond dat de twee overige gynaecologen niet in staat waren een goede verloskundige zorg te X te leveren.

Na een op 21 april 1998 gehouden kort geding heeft de vice-voorzitter van het Scheidsgerecht reeds op 22 april de schorsing met ingang van 23 april opgeheven. De opheffing van de schorsing heeft er niet toe geleid dat de verloskunde op de locatie X weer werd hervat. Eiser heeft zich daarbij neergelegd.

Over de inhoud van de 'opzeggingsbrief' van 29 december 1998 merkt eiser o.a. het volgende op.

Eiser ontkent hetgeen in die brief is gesteld omtrent het standpunt en de uitlatingen van zijn maat H. Het standpunt van die maat houdt in dat hij uitstekend met eiser samenwerkt en dat het beleid er op gericht zou dienen te worden om de problemen in de relatie tussen eiser en maat G tot oplossing te brengen door mediation of enige vorm van begeleiding.

De in de brief genoemde kwestie van een controle van de Zorgverzekeraar I-groep van de declaraties betreft de maatschap en niet eiser alleen. De opstelling van eiser is dat die groep niet het recht heeft statussen in te zien.

Eiser is niet bekend met hetgeen zijn maat G in een gesprek met de Raad van Bestuur heeft gezegd en evenmin met diens brief van 17 december 1998. Niet valt overigens in te zien waarom het standpunt van G, indien juist weergegeven, grond zou opleveren de toelating van eiser op te zeggen.

Ten onrechte wordt in de brief vermeld dat sprake zou zijn van 'aanhoudende, en zich over een lange(re) periode uitstrekkende samenwerkingsproblematiek met diverse gelegingen'. Er is sprake geweest van problemen met de kinderartsen, doch die problemen vloeiden voort uit de uitoefening van de ver-

loskunde in X. Niet valt in te zien dat daarom thans, nu de verloskunde aldaar is beëindigd, geen sprake zou (kunnen) zijn van een normale, professionele, samenwerking.

Met wellicht een uitzondering, heeft eiser een goede relatie met de huisartsen.

Ten onrechte wordt eiser verweten dat van een structureel verstoorde verhouding met de verloskundigen sprake zou zijn. Eiser heeft daarover reeds het nodige gesteld in zijn brief van 26 oktober 1998. Problemen met verloskundigen en gynaecologen komen, naar van algemene bekendheid is, veelvuldig voor. Dit vormt geen grond voor opzegging van de toelatingsovereenkomst. Bovendien blijkt uit een overgelegde brief dat een verloskundige zich zeer positief uitlaat over de samenwerking met eiser.

Eiser wijst vervolgens op een brief van 19 oktober 1998 van verpleegkundigen van de kraamafdeling te Y waarin zij de Raad van Bestuur laten weten dat eiser ten onrechte als schuldige is aangewezen.

Het beroep van de Raad van Bestuur op het ontbreken van steun uit de Medische staf miskent dat bij de besluitvorming daaromtrent ongeveer alles mis is gegaan wat mis kan gaan zoals onjuiste informatie en miskennis van het beginsel van hoor en wederhoor. De op 22 mei 1998 geplande bevallingen waren medisch noodzakelijk.

Eiser wijst er nogmaals op dat hij goed en professioneel kan samenwerken met alle personen in het ziekenhuis met wie hij frequent of incidenteel dient samen te werken.

De Raad van Bestuur doet een beroep 'op het uitvoerig dossier dat zich sinds (tenminste) begin negentiger jaren' heeft gevormd. 'Kortheidshalve' wordt naar dat dossier verwezen en daaraan wordt toegevoegd dat het eiser bekend is. Tegen deze benadering maakt eiser bezwaar. Hij is niet bekend met dit dossier.

21 juni 1999

Nr. 11

4. Standpunt van verweerster

Het standpunt van verweerster kan als volgt zakelijk worden weergegeven.

Ten onrechte suggereert eiser dat de problemen eerst zouden dateren vanaf eind 1997. Het is tekenend dat hij durft te stellen het uitvoerige dossier, waarvan in de brief van 29 december 1998 sprake is, niet te kennen. Zodra zich rond hem incidenten en problemen voordeden, is hij daarmee voortdurend geconfronteerd.

Sinds 1993 zijn er toenemende problemen in de samenwerking met de verloskundigen. De essentie is dat door ontbrekende/tekortschietende communicatie samenwerking niet goed mogelijk is. De problematiek heeft er (toen reeds) toe geleid dat verloskundigen (maar ook huisartsen) veelvuldig afzagen van verwijzing van patiënten naar eiser.

Samenwerkingsproblemen tussen eiser en de kinderartsen doen zich al vanaf 1994 voor. Ook hier betrof de problematiek in belangrijke mate de afbakening van verantwoordelijkheidsgebieden tussen gynaecoloog en kinderartsen en – in samenhang daarmee – een reeks van conflicten over hun komst c.q. aanwezigheid in X. Telkens werden nieuwe werkafspraken gemaakt, die weer door eiser werden geschonden. De ad hoc ingestelde commissie uit de medische staf om de mogelijkheden te onderzoeken om het conflict tussen eiser en de kinderartsen op te lossen concludeerde dat de oorzaken van de problemen bij eiser lagen. De MSV heeft zich tijdens de vergadering van 8 juli 1998 unaniem (met één onthouding) achter het standpunt van het bestuur geschaard dat niet kan worden ingestaan voor het aandeel van eiser in de patiëntenzorg en geen steun meer geboden zal worden aan zijn positie.

Problemen met de huisartsen doen zich sedert 1993 voor. Ook hier gaat het om ontbreken van, althans gebrekkige communicatie, conflicten over c.q. in verband met afbakening van verantwoordelijkheidsgebieden. Een voorlopig hoogtepunt werd bereikt toen de DHV bij brief van 9 juli 1998 zeer scherpe kritiek uitte

op eiser in verband met diens opstelling in het kader van de verdere 'follow-up' na en naar aanleiding van het rapport van de Adviescommissie Eerstelijns Verloskunde W. De samenwerking is ernstig verstoord geraakt en gebleven.

Ook in de relatie met de kraamafdeling doen zich regelmatig conflicten en problemen voor. In dit verband wordt melding gemaakt van een incident op 22 mei 1998: in strijd met gemaakte afspraken heeft eiser op die dag (daags na Hemelvaartsdag) een zestal inleidingen doen plaats vinden waartoe extra verplegend personeel (speciaal daarvoor opgeroepen) moest worden ingezet. Gebleken is dat er geen medische noodzaak was om van de gemaakte afspraken af te wijken.

Binnen de maatschap is sprake van een langdurige en fundamentele samenwerkingsproblematiek en daardoor van een ernstig verstoorde relatie. Er is geen eenduidig beleid binnen en vanuit de maatschap. Veelvuldig is aangedrongen op oplossingen. De maten zijn daarin tot dusverre niet geslaagd. Integendeel. De situatie is gaandeweg onhoudbaar geworden en als zodanig bedreigend voor de patiëntenzorg. Interventie van derden heeft niets geholpen. De commissie J rapporteerde in oktober 1996 en signaleerde ernstige misstanden rond de praktijkuitoefening van de gynaecologen. De maatschap heeft naar aanleiding van dit rapport deskundige begeleiding ingeroepen van een psycholoog. Deze heeft in november 1997 zijn opdracht neergelegd na als zijn oordeel te hebben uitgesproken dat de oorzaak van de problemen uitsluitend lag in de persoon van eiser. Het in mei 1997 uitgebrachte visitatierapport bevat een serie kritische kanttekeningen bij de praktijkvoering door de gynaecologen.

Eiser heeft onlangs diverse specialisten benaderd in een poging verklaringen te verkrijgen waaruit zou blijken dat hij veel steun geniet. Briefjes die hij stuurt aan betrokkenen als bevestiging van gevoerde gesprekjes zijn suggestief en hebben diverse schriftelijke reacties ontlokt waaruit – anders dan eiser beoogde –

negatieve oordelen blijken omtrent de samenwerking met eiser.

De sluiting van de afdeling verloskunde in X is gebaseerd op zakelijke overwegingen en is genomen na overleg met en goedkeuring van de Inspectie en mede naar aanleiding van de Visitatiecommissie. De schorsing van eiser vond niet plaats om sluiting van de afdeling te vergemakkelijken, doch uitsluitend in verband met de samenwerkingsproblemen tussen de kinderartsen en eiser. Na opheffing van de schorsing is de afdeling niet heropend omdat verweerster uit het toen lopend onderzoek signalen kreeg dat verloskunde op twee locaties niet (langer) mogelijk werd geacht. De problemen tussen eiser en de kinderartsen zijn ook na de sluiting blijven bestaan.

Na de uitspraak van de vice-voorzitter van het Scheidsgerecht heeft de Raad van Bestuur in eerste instantie niet rechtstreeks het overleg met eiser heropend met het doel te streven naar oplossing van de samenwerkingsproblematiek. Het verkoos de resultaten af te wachten van het onderzoek van de ad hoc ingestelde stafcommissie. De uitkomsten van dat onderzoek, het ten aanzien daarvan door het MSV-bestuur en later het door MSV ingenomen standpunt, de verdere verscherping van de problematiek in de onderlinge verhoudingen binnen de maatschap en nieuwe incidenten (waaronder het in juli 1998 ingenomen standpunt van de DHV) hebben de Raad van Bestuur geleid tot het voornemen de toelating op te zeggen.

De kritiek van eiser op de besluitvorming van de MSV en het MSV-bestuur is onjuist. Uit het verslag van de hoorzitting blijkt dat de MSV tot het standpunt is gekomen op grond van haar betrokkenheid vanaf oktober 1997, haar bekendheid met de problematiek binnen de maatschap, het 22 mei 1998-incident en de rapportage van de stafcommissie ad hoc.

Gegeven de aard, inhoud, dimensie van de langdurige problematiek, het feit dat er een absolute impasse is ontstaan, de constatering dat de oorzaken geheel, althans in doorslaggevende mate, te wijten zijn aan eiser, bestaat er geen enkele grond voor toewijzing van enige scha-

devergoeding. Wel heeft verweerster zich bij brief van 29 december 1998 – volstrekt onverplicht – bereid verklaard eiser bij vertrek per 1 juli 1999 een uitkering te verschaffen van f 50.000,- bruto.

5. Hoorzitting

Tijdens de hoorzitting hebben beide partijen hun standpunt nogmaals uiteengezet.

De gemachtigde van eiser benadrukt dat verweerster na de opheffing van de schorsing niets heeft gedaan om een oplossing te zoeken voor de ontstane structurele problemen. Door het initiatief volledig over te laten aan de stafcommissie en zelf niets te doen heeft verweerster geen gevolg gegeven aan de verplichting die zij volgens eigen zeggen terecht had om de voorwaarden te scheppen voor de terugkeer van eiser in het ziekenhuis. Dit klemt te meer omdat door de sluiting van X de angel uit het conflict, de bilocatie, was weggenomen. De begeleiding van de maatschap, die na de opheffing van de schorsing al had moeten plaats vinden, is in februari 1999 tot stand gekomen in de persoon van de gepensioneerd gynaecoloog K. Wekelijks vindt er nu maatschapsoverleg plaats. De communicatie tussen de leden van de maatschap is daardoor aanzienlijk verbeterd.

De gemachtigde van verweerster onderstreept dat de rode draad in de opstelling van eiser ontkenning en bagatellisering van de problemen is en, voorzover er problemen zijn, worden die volgens hem door anderen zo ervaren maar niet door hem. In het uiterste geval laat eiser zich bewegen tot bepaalde afspraken waaraan hij zich vervolgens niets gelegen laat liggen. Juist die opstelling, die uit de feiten blijkt maar ook door diverse commissies en personen is vastgesteld, vormt in feite het grootste obstakel voor het vinden van een structurele oplossing. Ook K en L (plaatsvervangend lid van de Commissie Zorginhoudelijk Toezicht) beoordelen de situatie rond de maatschap nog steeds niet gunstig.

De opzegging berust – aldus de gemachtigde –

op artikel 14, lid 2 van de toelatingsovereenkomst. Met de belangen van eiser is genoegzaam rekening gehouden: een opzegtermijn van zes maanden, het aanbod tot het betalen van een uitkering tegen overdracht van goodwill en de toekenning (volstrekt onverplicht) van een uitkering van f 50.000,- bruto.

Op een vraag van het Scheidsgerecht hoe lang zich reeds problemen voordoen, antwoordt eiser dat een en ander ongeveer tien jaren geleden is begonnen. Hij wijst voorts op het grote aantal steunbetuigingen die hij van patiënten heeft ontvangen. Verweerster brengt daarop een publicatie van de Stichting M in het geding met klachten over de maatschap gynaecologie.

De voorzitter van de MSV deelt desgevraagd mee dat de medische staf geheel achter de beëindiging van de toelatingsovereenkomst staat. Verweerster legt acht brieven over van collega-specialisten die eiser heeft benaderd voor steunbetuigingen. Daarin delen zij eiser o.a. mee het standpunt van de MSV volledig te onderschrijven.

De ter zitting aanwezige kinderarts geeft te kennen dat, anders dan eiser beweert, de kinderartsen geen mogelijkheid meer zien met eiser samen te werken.

6. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht het geschil bij wege van bindend advies te beslissen berust op artikel 16 van de toelatingsovereenkomst alsmede artikel 3 van het Reglement van het Scheidsgerecht en wordt door partijen erkend.

7. Beoordeling van het geschil

De bij brief van 29 december gedane opzegging van de toelatingsovereenkomst van eiser berust op artikel 14, lid 2. In dat artikel wordt bepaald dat het bestuur de overeenkomst kan opzeggen 'op grond van redenen van zodanige ernstige aard dat redelijkerwijs niet kan worden gevergd de specialist langer tot het ziekenhuis toe te laten. Deze opzegging gaat onmid-

dellijk in wanneer het bestuur zulks bij de schriftelijke opzegging te kennen geeft'. Uit die brief – en hetgeen tijdens de hoorzitting namens verweerster is opgemerkt – blijkt dat de 'rode draad', die tot de opzegging heeft geleid, het onvermogen van eiser is om op constructieve wijze een bijdrage te leveren aan de oplossing van de samenwerkingsproblemen die zich reeds jaren rond zijn persoon voordoen.

Uit de overgelegde stukken en hetgeen tijdens de hoorzitting naar voren is gebracht is het het Scheidsgerecht gebleken dat die problemen voornamelijk de samenwerking van eiser betreffen met de huisartsen, kinderartsen en verloskundigen met wie hij regelmatig dient samen te werken en – binnen de maatschap – met zijn maat G. Hoewel ook vanuit die groeperingen wellicht niet altijd adequaat op de gedragingen en opmerkingen van eiser zal zijn gereageerd, zijn het de houding en handelwijze van eiser geweest die er uiteindelijk toe hebben geleid dat de samenwerking met hem ernstig en onherstelbaar verstoord is geraakt. De voorzitter van de medische stafvereniging heeft ter zitting nog eens herhaald dat de medische staf om die reden geheel achter het besluit van verweerster staat om de toelatingsovereenkomst met eiser te beëindigen.

De oorzaak van de verstoorde verhoudingen met de kinderartsen is niet gelegen in het feit dat tot en met april 1998 de verloskunde over twee locaties was verdeeld. In het rapport van de ad hoc ingestelde stafcommissie wordt opgemerkt dat de 'bilocatie' het conflict met de kinderartsen en het isolement van eiser niet heeft veroorzaakt. Het conflict bestaat – aldus de commissie – 'uit een sedert jaren niet ongestoorde werkverhouding tussen de kinderartsen en A, terwijl de relatie kinderartsen-overige gynaecologen normaal functioneert.' Tijdens de hoorzitting is een en ander door de aanwezige kinderarts bevestigd.

Wat de verhoudingen binnen de maatschap betreft heeft eiser er op gewezen dat de communicatie daar aanzienlijk is verbeterd door de begeleiding van de maatschap die sedert februari 1999 plaats vindt. Nog daargelaten dat die

begeleiding niet altijd zal kunnen voortduren en na beëindiging daarvan voor een herleving van de problemen moet worden gevreesd, heeft verweerster meegedeeld dat de begeleiders de situatie rond de maatschap nog steeds niet gunstig beoordelen. Bovendien betreffen de samenwerkingsproblemen – zoals hierboven bleek – niet alleen de verhoudingen binnen de maatschap.

Op grond van het vorenstaande is het Scheids-gerecht van oordeel dat verweerster terecht tot de conclusie kon komen dat van haar redelijkerwijs niet kan worden gevergd eiser langer tot het ziekenhuis toe te laten. Het deelt niet de mening van eiser dat verweerster na de opheffing van de schorsing niets heeft gedaan om een oplossing voor de ontstane problemen te zoeken. Verweerster heeft terecht gewacht op het rapport van de ad hoc ingestelde stafcommissie. Die commissie bevestigde verweerster in haar mening dat de problemen met eiser niet voortkwamen uit de spreiding van de organisatie van verweerster over twee locaties, maar uit zijn 'attitude, gedrag en medische handelwijze'. Hoewel vervolgens nog gesprekken met eiser zijn gevoerd, hebben de uitkomsten van dat rapport, de instemming van de medische staf met een voorgenomen opzegging en verscherping van de problemen verweerster tot het voornemen gebracht de toelatingsovereenkomst te beëindigen.

Een en ander brengt het Scheidsgerecht tot de conclusie dat zowel de primaire als de subsidiaire vordering van eiser dient te worden afgewezen. Bij dit oordeel heeft het Scheidsrecht in aanmerking genomen dat verweerster

geen gebruik heeft gemaakt van de in artikel 14 lid 2 van de toelatingsovereenkomst opgenomen mogelijkheid de overeenkomst onmiddellijk op te zeggen en van haar – bij de hoorzitting herhaalde – bereidheid aan eiser een bedrag van f 50.000,– bruto te betalen, alsmede de goodwill van zijn praktijk over te nemen op de wijze zoals hierboven aan het slot van overweging 2.2 is weergegeven.

Omdat eiser in het ongelijk is gesteld, zal het Scheidsgerecht hem veroordelen in de kosten van deze procedure zoals hieronder nader aangegeven. Op verzoek van verweerster zal het voor recht verklaren dat het besluit van verweerster van 29 december 1998 rechtsgeldig is en het daarmee beoogde effect heeft gesorteerd.

8. *Beslissing*

Het Scheidsgerecht stelt het volgende bindend advies vast:

1. Verklaart voor recht dat het besluit van verweerster van 29 december 1998 tot opzegging van de toelatingsovereenkomst rechtsgeldig is en het daarmee beoogde effect heeft gesorteerd.
2. Wijst zowel de primaire als de subsidiaire vordering van eiser af.
3. Veroordeelt eiser in de kosten van deze procedure, begroot op f 3.500,– aan salaris van de gemachtigde van verweerster en op f 5.986,– aan de kosten van het Scheidsgerecht.